

La COP25 ha estat la cimera sobre el canvi climàtic més llarga de les celebrades fins ara, estenent-se dos dies més enllà del calendari previst. Tot i així, s'ha tancat amb una sensació de desencís generalitzat.

Les entitats juvenils, que encapçalades pel moviment Fridays for Future han centrat l'atenció dels mitjans per la seva vehement reclamació de mesures urgents, han declarat la seva frustració davant la manca d'acords ambiciosos. D'altra banda, representants de comunitats locals d'arreu del món han manifestat que se segueix sense abordar la justícia social, i se segueix ignorant la seva veu en la presa de decisions mentre alguns d'ells són precisament els que ja estan patint de forma més greu les conseqüències del canvi ambiental.

Davant una valoració en general agredolça per part dels representants polítics dels països participants, el secretari general de les Nacions Unides, Antonio Guterres, ha anat molt més enllà manifestant la seva decepció amb els resultats. "La comunitat internacional ha perdut una oportunitat important

de mostrar una major ambició en mitigació, adaptació i finances per afrontar la crisi climàtica", ha dit. Tot i això, també ha expressat la seva voluntat que el 2020 sigui l'any del compromís per assolir les indicacions de la comunitat científica, i aconseguir la neutralitat el 2050 per evitar anar més enllà dels 1,5 graus d'augment de temperatura del planeta.

Mentre escrivim aquest editorial, el foc ja ha cremat a Austràlia una superfície major que la d'Andalusia, un impacte ambiental de dimensions descomunals que fins i tot els responsables polítics no dubten a atribuir al canvi climàtic. Més enllà de coales i cangurs, els més mediàtics, la biodiversitat australiana està patint un cop fortíssim i sobtat, i les espècies que ja tenien poblacions més escasses són evidentment les sotmeses ara a una major amenaça.

A l'altre extrem del món, a les Balears, les conseqüències que generarà el canvi global sobre la nostra rica i particular biodiversitat són encara bastant inconcretes, però podem esperar que siguin molt importants, per a les nostres illes i a nivell pla-

netari, ja que recordem que comptam amb moltes espècies que en tot el món només viuen aquí.

Aprofitarem ara per recordar un parell d'exemples que segurament es troben entre els millors avaluats a nivell poblacional, i per tant seran un bon referent de la mesura en què el canvi avança. A les àrees més elevades de Mallorca es reproduïxen dues espècies de petites aus que tot i mantenir unes poblacions extremadament reduïdes no han aconseguit fins ara la suficient atenció per part de l'administració ambiental. La coablanca (*Oenanthe oenanthe*) i la mèrlera vermella (*Monticola saxatilis*) es reproduïxen als indrets més alts i freds de la Serra de Tramuntana, amb una poblacions avaluades en només 24 i 7 parelles respectivament. A elles podríem sumar una tercera espècie, el busqueret trencamates (*Sylvia conspicillata*) que a Mallorca i Menorca manté poblacions molt reduïdes i que a l'illa major ocupa només l'alta muntanya mallorquina. La modificació de les condicions del seu hàbitat a causa de l'increment de temperatura i variació en el règim de pluges pot tenir un efecte dramàtic sobre les seves poblacions balears. I lògicament encara molt més greu sobre les poblacions mundials d'una llarga llista d'espècies endèmiques que ocupen el mateix ambient, la majoria plantes.

No hi ha marge per a més retard en la presa de decisions. El canvi climàtic ja és evident i les seves conseqüències sobre la biodiversitat, inclosa la humanitat, són ja ben palpables i s'evidenciaran encara més els propers anys. El que ens estam jugant ara és que siguin encara molt més greus. El temps sense actuar va en contra del manteniment de les condicions que han conformat la natura tan extraordinària que hem tingut el privilegi de conèixer, i la responsabilitat de conservar. •

Mèrlera vermella, *Monticola saxatilis*. Pere Garcias.

Les aus de pedra. Grafits d'aucells als edificis històrics de Mallorca

Per Elvira González i Emilia Segura